

Vanyo Péternek hívnak. A felvidékről származom egy kis faluból Lucskáról.

Négyen vagyunk, testvérek én vagyok a legfiatalabb köztük. A szüleim közül még édesanyám él.

A hitre nevelésben nagymama segített, akinek sokat köszönhetek. Minden Vasárnap elmentünk a misére és itt alakult a hivatásom is. Nagyon szerettem a templomba járni. Ahogy nőttem egyre jobban éreztem magamban az Istennek a hívó szavát és ezt próbáltam elfogadni. Amikor az általános iskolában pályát kellett választani én az asztalos szakot választottam. A hivatás egyre jobban érlelődött bennem.

Egyre biztosabb voltam abban, hogy pap szeretnék lenni, majd az egyik szentgyónásban

megemlítettem a plébánosomnak. Majd ezek után kezdtünk erről komolyabban beszélgetni, amiben tudott mindenben a segítségemre volt. Majd következett egy nehezebb idő, amikor a plébánost elhelyezték és mintha egyedül maradtam volna ekkor úgy döntöttem, hogy nem akarok pap lenni és asztalosként dolgoztam. De az Úr mégsem adta fel ilyen könnyen újra és újra szólított, amíg ki nem mondtam az igent. Először szerzetesként kezdtem a hivatásomat, majd pedig amikor éreztem, hogy ez nem az én utam akkor pedig jelentkeztem az egyházmegyei papságra.

Nagyon hálás vagyok az Istennek, hogy vezetett ezen az úton, és hogy mindig érezhettem, hogy velem van és mellettem halad. Ezért választottam jelmondatomnak a 23. Zsoltár első mondatát, hiszen ez az, ami a hivatásom lényegét kifejezi:

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm”.